

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. Перник, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

при участието на секретаря Даниела Т. Асенова
като разгледа докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20211720105600 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на П. Й. П. срещу „Технопромстрой“ ООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ

Ищецът твърди, че между страните е съществувало трудово правоотношение по силата на трудов договор № 14/10.06.2020 г., прекратено по взаимно съгласие на страните, считано от 15.03.2021 г. Твърди се, че макар фактически да е престира работна сила, част от дължимото му трудово възнаграждение – за периода от 01.03.2021 г. до 15.03.2021 г. в размер на 1725,83 лв., не е било изплатено, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 4 дни през 2021 г. в размер на 412,46 лева.

При изложените твърдения се иска осъждане на ответното дружество да заплати описаните в исковата молба суми, ведно със законната лихва, считано от депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на вземанията. Претендират се разноси.

Ответната страна в отговора на исковата молба, подаден в срока по чл.131, ал.1 ГПК, изразява, че не възразява срещу исковата претенция, като посочва, че цялата сума в размер на общо 2138,29 лв. е била платена доброволно на 13.12.2021 г., във връзка с което представя писмени доказателства.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ.

Налице е изрично признание на така предявения иск, който извод следва от анализа на депозираното по делото становище от ответника. В него той е признал както иска по смисъла на чл. 237 ГПК, така и всички правно релевантни за спора факти, посочвайки, че са се осъществили така, както е изложено в исковата молба. Признанието на иска е осъществено от упълномощен от ответника адвокат, изрично упълномощен за соченото процесуално действие и е в обема на учредената му от ответника представителна власт – арг. чл. 34, ал. 2 и ал. 3 ГПК.

Същевременно, по силата на изричната норма на чл. 235, ал. 3 ГПК съдът следва да вземе предвид фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. В случая следва да бъде отчетен фактът на извършеното на 13.12.2021 г. плащане на сума в общ размер 2138,29 лева – общата равностойност на исковата сума. Ето защо не следва да бъде постановявано решение при признание на иска, доколкото при уважаване на претенциите ищецът би се снабдил с осъдително съдебно решение – изпълнително основание по см. на чл. 404, т. 1 ГПК, а следва да бъде постановено решение по общия ред, като бъдат взети предвид всички относими факти, включително и такива по чл. 235, ал. 3 ГПК, като изложи мотиви относно основателността на исковите претенции.

По силата на чл. 128 КТ като насрещна престация за предоставената и ползвана от него работна сила работодателят дължи на работника заплащане на уговореното трудово възнаграждение. Тъй като по своето правно естество трудовият договор е синалагматичен, трудовото възнаграждение се дължи при изпълнение от страна на работника на неговото задължение да предостави на работодателя през уговореното работно време своята трудова сила.

За да възникне парично вземане за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 КТ, следва да са проявени в обективната действителност две материални предпоставки – 1. да е прекратено трудовото правоотношение и 2. работникът или служителят да не е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години. Фактът, че е прекратено трудовото правоотношение и че са се полагали твърдения брой работни дни платен годишен отпуск, следва да бъде установен от ищеца, а задължението за установяване на обстоятелството, че той е ползвал полагащия й се отпуск, респ. че дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск е заплатено принадлежи на ответника – работодател.

В настоящия случай между страните не се спори относно съществуването на трудово правоотношение между страните в процесния период, престирането на работна сила от ищеца през исковия период, размера на дължимото трудово възнаграждение и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Сочените правно релевантни факти са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване по смисъла на чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК с приетия за окончателен по делото доклад. В този смисъл, призната е изцяло основателността на предявената претенция. Същевременно, ангажирани са писмени доказателства, които установяват сочените релевантни факти – трудов договор, заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, копие от трудова книжка и писмо от директора на „Инспекция по труда“.

След като ищецът е изпълнил своето основно трудово задължение да престира на работодателя своята трудова сила през исковия период, ответникът е бил длъжен да му заплати в срок уговореното трудово, както и да му заплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск възнаграждение – арг. чл. 270, ал. 2 КТ, което не е сторил навременно. Следователно, с оглед установяването на всички материални предпоставки, обуславящи основателност на исковите претенции, за които на ищеца е разпределена доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са доказани по основание и размер.

Съдът констатира погасяване на дълга в хода на висиящия исков процес, което на осн. чл. 235, ал.3 ГПК е длъжен да съобрази.

Водим от изложеното, съдът приема, че исковете следва да бъдат отхвърлени поради плащане в хода на процеса.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на доколкото ответното дружество е станало повод за завеждане на настоящото производство, същото следва да понесе отговорността за разноските в процеса и да заплати възнаграждението за процесуално представителство на ищеца, сторено пред настоящата инстанция – в размер на 600 лв. /или по 300 лв. за всяка от исковите претенции/.

На основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 КТ чл. 357 КТ ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса в размер на 85,53 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **П. Й. П.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, чрез пълномощник адв. К.П., против „Технопромстрой“ ООД, ЕИК 200457912, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя В.Г., обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация **чл. 128, т. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ** за заплащане на сумите **1725,83 лева** – неизплатено трудово възнаграждение, дължимо по трудов договор № 14/10.06.2020 г. за периода 01.03.2021 г. до 15.03.2021 г., както и сумата от **412,46 лева** – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 4 дни през 2021 г., **поради извършено плащане в хода на процеса.**

ОСЪЖДА Технопромстрой“ ООД, ЕИК 200457912 **да заплати** на П. Й. П., ЕГН *****, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **600,00 лева** – разноси пред Районен съд Перник.

ОСЪЖДА Технопромстрой“ ООД, ЕИК 200457912 **да заплати в полза на бюджета** на съдебната власт по сметка на Районен съд Перник на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 357 КТ сумата от **85,53 лева** – държавни такси пред Районен съд Перник, както и на осн. чл. 11 ТДТССПК сумата от 5,00 лева, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____